

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 446

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 iunie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 473 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.....	2–3
Decizia nr. 487 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. e) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006	3–4
Decizia nr. 489 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 337 din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 491 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	6–8
Decizia nr. 493 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1–4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	8–9
Decizia nr. 510 din 8 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii	9–11
Decizia nr. 512 din 8 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	11–13
Decizia nr. 542 din 13 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 473**

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Dumitra Iordan, Constantin Iordan, Mihail Alexandru Iordan și Georgiana Iordan în Dosarul nr. 4.384/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Ion Manu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă depune note scrise și solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.384/300/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Dumitra Iordan, Constantin Iordan, Mihail Alexandru Iordan și Georgiana Iordan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt discriminatorii, întrucât stabilesc o situație defavorabilă pentru proprietarii care au cumpărat locuințe în baza Legii nr. 112/1995 și ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate prin hotărâri judecătorești.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că textul de lege criticat garantează proprietarului recunoscut de justiție posibilitatea valorificării atributelor dreptului său, pe de o parte, și oferă cumpărătorului

locuinței o protecție împotriva unor eventuale abuzuri, cu asigurarea dreptului la o locuință pe durata unei perioade rezonabile.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*În cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și desființate prin hotărâre judecătorească, proprietarul recunoscut de justiție va încheia cu persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 și care o ocupă efectiv, la cererea acestora, un contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 742 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006, Curtea a statuat că excepția este neîntemeiată, întrucât nu se poate reține o încălcare a principiului egalității în fața legii, deoarece situațiile juridice diferite impun reglementări legale diferite.

Prin stabilirea conținutului și limitelor dreptului de proprietate potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul a ținut seama nu numai de interesele proprietarilor recunoscuți prin hotărâri judecătorești, ci și de interesele persoanelor care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995, realizând astfel un echilibru între cele două categorii de persoane. În acest sens, legiuitorul

a statuat că dreptul de a cere încheierea unui contract de închiriere este, în acest caz, un drept personal recunoscut numai titularilor contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza Legii nr. 112/1995 și ulterior anulate. În acest fel, i se oferă cumpărătorului locuinței o protecție împotriva unor eventuale abuzuri, cu asigurarea dreptului la o locuință pe durata unei

perioade rezonabile, iar proprietarului i se recunoaște dreptul său de proprietate, în limitele determinate de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată în prealabil își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Dumitra Iordan, Constantin Iordan, Mihail Alexandru Iordan și Georgiana Iordan în Dosarul nr. 4.384/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 487
din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. e)
din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. e) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „G. H. M. Tox Insect” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 3.891/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul Grigore Doboș, avocat membru al Baroului Timiș, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, că textul de lege criticat este contrar principiului liberei concurențe.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că nu sunt încălcate prevederile art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție. În acest sens, arată că legiuitorul nu a nominalizat un anumit agent economic căruia să îi acorde exclusivitatea exercitării activității vizate de textul criticat, ci a stabilit condițiile în care, în urma unei licitații, un agent economic oarecare va căpăta dreptul de a desfășura acea activitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.891/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. e) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „G. H. M. Tox Insect” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de delegare de gestiune.

În motivarea excepției, se susține că activitatea de dezinfecție și deratizare, care face parte din serviciul de salubritate a localităților, „nu poate fi desfășurată în viitor decât în condițiile Legii nr. 101/2006, de către operatori specializați —

fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

autorizați — licențiați de către A.N.R.S.P.C.” Se susține că acordarea unui anumit operator a unui drept de exclusivitate în ce privește desfășurarea activității de salubritate este contrară principiului constituțional potrivit căruia economia României este o economie de piață bazată pe libera inițiativă și concurență.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu contravine prevederilor din Constituție invocate. În acest sens, precizează că articolul criticat nu îngrădește dreptul fiecărui operator care deține licența corespunzătoare de a participa la licitații publice privind delegarea serviciului public de salubritate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege ce formează obiect al acesteia nu îngrădește dreptul fiecărui operator care deține licența corespunzătoare de a participa la licitațiile publice privind delegarea serviciilor publice de salubritate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, arătând că este atributul legiuitorului de a reglementa modalitatea de obținere de către operatori ai serviciului public de salubritate a dreptului de a avea exclusivitate pentru toți utilizatorii din raza unității administrativ-teritoriale sau a sectorului municipiului București, pentru care au hotărâre de dare în administrare sau contract de delegare a gestiunii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. e) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „G. H. M. Tox Insect” —S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 3.891/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (2) lit. e) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 1 octombrie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (2) lit. e): „(2) Operatorii, în conformitate cu prevederile legale, au dreptul la: (...)

e) exclusivitatea prestării serviciului de salubritate pentru toți utilizatorii din raza unității administrativ-teritoriale/sectorului municipiului București pentru care are hotărâre de dare în administrare sau contract de delegare a gestiunii.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție referitoare la caracterul de economie de piață al economiei României și la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia, deși invocă, în motivarea criticii, prevederile art. 135 alin. (2) din Constituție, în realitate își axează argumentația excepției pe coroborarea unor texte legale cuprinse în diverse acte normative, precum Regulamentul privind acordarea licențelor și autorizațiilor serviciilor publice de gospodărie comunală, condițiile de suspendare, de retragere sau de modificare a acestora sau Ordonanța Guvernului nr. 87/2001 privind serviciile publice de salubritate a localităților, în prezent abrogată. Or, Curtea Constituțională exercită controlul de constituționalitate a legilor și ordonanțelor ori al unor dispoziții din acestea numai prin examinarea compatibilității acestora cu principiile sau prevederile Legii fundamentale, iar nu prin compararea și coroborarea altor texte de lege. De aceea, problema ridicată de autorul excepției excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 489

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 337
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Stegaru în Dosarul nr. 10.360/99/2005 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă partea Laura Vasilica Avătăjiței, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.360/99/2005, **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 337 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Stegaru în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea apelului împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 317 și 337 din Codul de procedură penală, prin faptul că nu permit instanței să extindă, din oficiu, procesul penal cu privire la alte persoane, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere în acest sens la jurisprudența Curții, și anume la deciziile nr. 257/2004 și nr. 530/2006.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 317 și 337 din Codul de procedură penală sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia nr. 484/2007 a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 și 337 din Codul de procedură penală, având în vedere că art. 337 alin. (2) a fost modificat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 317: *„Judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței, iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea.”;*

— Art. 337: *„În cursul judecății, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.*

Dispozițiile art. 336 se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 317 și 337 din Codul de procedură penală, prin raportare la o serie de texte din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 762 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul de procedură penală, reținând că procedura extinderii procesului penal cu privire la alte persoane este în concordanță cu dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituție, referitor la rolul Ministerului Public, potrivit căruia, *„În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”*. Corespunzător acestor atribuții constituționale, Ministerul Public este singurul îndreptățit să ceară extinderea procesului penal, așa cum este singurul care întocmește actul de acuzare. Această simetrie juridică respectă accesul liber la justiție și nu contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Mai mult, prin Decizia nr. 484 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 28 iunie 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul de procedură penală, a reținut că în situația în care procurorul nu formulează o cerere de extindere a procesului penal partea interesată poate sesiza organele de urmărire penală, în temeiul art. 221 „Modurile de sesizare”, respectiv art. 279 „Organele cărora li se adresează plângerea” din Codul de procedură penală. Se asigură, astfel, accesul liber la justiție și, în mod corespunzător, toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, inclusiv sub aspectul asigurării dreptului la apărare și al îndeplinirii exigențelor privind înfăptuirea justiției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Stegaru în Dosarul nr. 10.360/99/2005 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 491 din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vlăsia” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 6.846/280/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Primăria Orașului Ștefănești, doamna Georgeta Ion, secretar al primăriei, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Aceeași soluție de respingere a criticii de neconstituționalitate a pronunțat Curtea, pentru considerentele de mai sus, și atunci când, alături de dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală, au fost supuse controlului de constituționalitate și prevederile art. 317 din Codul de procedură penală. În acest sens sunt Decizia nr. 195 din 27 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 august 2002, și Decizia nr. 18 din 18 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 26 martie 2001.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția din deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente. Acesta solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate reprezintă o garanție a realizării unui proces echitabil.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.846/280/2006, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Vlăsia” — S.R.L. din Pitești într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care Tribunalul Argeș — Secția

civilă a respins ca inadmisibilă excepția de nelegalitate a unui act administrativ unilateral cu caracter individual.

În motivarea excepției se susține că soluționarea excepției de nelegalitate printr-o procedură de urgență, conform art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, nu poate asigura părții care a ridicat excepția de nelegalitate dreptul la un proces echitabil și restrânge dreptul la apărare, întrucât instanța nu va putea admite, în susținerea excepției, decât proba cu înscrisuri și, eventual, interogatoriul, iar nu și alte probe, cum ar fi cea cu expertiza tehnică de specialitate. Se arată că posibilitatea, prevăzută de art. 4 alin. (3) din aceeași lege, de a ataca doar cu recurs hotărârea primei instanțe este contrară dreptului la un proces echitabil, privând partea interesată de calea de atac a apelului. De asemenea, se susține că termenul în care poate fi introdus recursul, 5 zile de la comunicarea hotărârii, este prea scurt, astfel că părțile nu au posibilitatea „să motiveze temeinic recursul și să dezvolte suficient motivele pe care se bazează acesta”.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, precizează că procedura de urgență „este de natură a asigura soluționarea mai rapidă a proceselor tocmai în respectarea dreptului la un proces echitabil pentru părțile implicate și pentru asigurarea unei stabilități a raporturilor juridice generate de actul administrativ contestat”. Mai arată că „respectarea dreptului la un proces echitabil nu este legată de crearea mai multor grade de jurisdicție în soluționarea unei cauze”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, iar textele de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate „își propun reglementarea unor aspecte ale procedurii judiciare specifice contenciosului administrativ”, fără să nesocotească prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (2) și (3): „(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului. În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.*

(3) *Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 21 alin. (3) care statuează dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 care garantează dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate reglementează regulile procedurale aplicabile soluționării de către instanța de contencios administrativ a excepției de nelegalitate a unui act administrativ unilateral cu caracter individual. Nu poate fi reținută critica autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia prin soluționarea excepției de nelegalitate conform unei proceduri de urgență ar fi nesocotite regulile procesului echitabil. Urgența cu care aceasta trebuie soluționată este explicabilă, având în vedere faptul că excepția de nelegalitate reprezintă un incident procedural survenit în cursul unui proces, ca urmare a contestării de către partea interesată a legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual de care depinde soluționarea pe fond a litigiului. Or, tocmai pentru a asigura respectarea cerinței soluționării într-un termen rezonabil a procesului în cadrul căruia a fost ridicată, instanța de contencios administrativ trebuie să se pronunțe cu celeritate asupra legalității actului administrativ contestat. Cu respectarea acestei cerințe, instanța poate administra orice probe pe care le consideră necesare, concludente și utile, fără ca prin aceasta să fie încălcat dreptul la apărare al părților. De altfel, excepția de nelegalitate constituie în sine un mijloc de apărare, ce poate fi folosit pentru a contracara pretențiile părții adverse sau pentru apărarea ori valorificarea unui drept al părții care înțelege să se prevaleze de aceasta.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa posibilității de a declara și calea de atac a apelului împotriva hotărârii instanței de contencios administrativ, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat în mod constant că este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea celor interesați de a le exercita, în condițiile stabilite prin lege, astfel încât accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se desfășurează justiția. Niciun text din Constituție nu garantează dreptul la două grade de jurisdicție. Chiar și reglementările internaționale în domeniul drepturilor omului, respectiv art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, garantează dreptul la dublul grad de jurisdicție exclusiv în materie penală, nu și în cauzele de natură administrativă. Mai mult decât atât, paragraful 2 din art. 2 al Protocolului nr. 7 introduce unele excepții chiar în materie penală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vlășia” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 6.846/280/2006 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 493 din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1—4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1—4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 3.797/101/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.797/101/2007, **Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1—4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât acordă instanței de judecată posibilitatea de a cenzura administrarea unor dovezi, sub aspectul utilității și concluziei lor asupra soluționării litigiului, împrejurare ce determină încălcarea principiului egalității în

drepturi a cetățenilor, precum și a dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că, la încuviințarea probelor propuse de părți, instanța judecătorească este competentă să cenzureze legalitatea, relevanța și concluzia probelor. A admite contrariul înseamnă a determina haos în administrarea actului de justiție, prelungirea în mod excesiv a duratei proceselor, creșterea cantumului cheltuielilor de judecată și, implicit, nerespectarea cerinței de soluționare a cauzelor într-un timp rezonabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că folosirea probelor în fața instanței se poate realiza în anumite condiții strict determinate. Această disciplină procesuală este necesară spre a se asigura dreptul la apărare al părților și a garanta soluționarea rapidă, promptă și eficientă a litigiului, deci creează premisele unui proces echitabil, fără a institui niciun fel de discriminări între părțile litigante.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 167 alin. 1—4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 167 alin. 1—4: „*Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.*

Ele vor fi administrate înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului.

Dovada și dovada contrarie vor fi administrate pe cât cu putință în același timp.

Când dovada cu martori a fost încuviințată în condițiile art. 138, dovada contrară va fi cerută sub pedeapsa decăderii în aceeași ședință, dacă amândouă părțile sunt de față.”;

— Art. 169 alin. 1: „*Administrarea probelor se face în fața instanței de judecată, dacă legea nu dispune altfel.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (1) referitoare la caracterul statului român, art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1—4 și art. 169 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 3.797/101/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 510

din 8 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 6.695/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.695/99/2007, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii**, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie obligația de înstrăinare a unor bunuri aflate în mod legal în patrimoniul unor persoane juridice de drept privat care au un patrimoniu propriu, distinct de cel al acționarilor lor, cu referire expresă la acționarul majoritar care este statul român. Or, în condițiile în care dispozițiile art. 44 alin. (2) din Constituție prevăd că „*Proprietatea este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”, apare ca evidentă diferența de tratament juridic în ceea ce îi privește pe titularii bunurilor ce urmează a fi înstrăinate forțat, în temeiul textelor de lege criticate, care evident nu au suport constituțional. Mai mult, autorul excepției arată că reglementările Legii nr. 346/2004 creează un paradox legislativ care este, de asemenea, neconstituțional. Astfel, instituirea obligației de a vinde în sarcina regiilor autonome, a societăților/companiilor naționale și a societăților comerciale cu capital majoritar de stat vine în contradicție cu însuși mecanismul juridic al înstrăinării activelor patrimoniale prin contract de vânzare-cumpărare, care presupune acordul de voință al ambelor părți. În acest sens, art. 14 din lege prevede că încheierea unor astfel de contracte trebuie să fie precedată, în mod obligatoriu, de existența unei hotărâri a adunării generale a acționarilor care să exprime opțiunea societății pentru înstrăinarea bunurilor aflate în patrimoniul ei. Într-o atare împrejurare, „acordul de voință” cerut de lege apare ca fiind pur formal, de vreme ce societatea comercială este obligată să înstrăineze activul său patrimonial. În concluzie, dispozițiile criticate restrâng libertatea societății comerciale de a dispune de propriile bunuri, încălcându-i dreptul de proprietate, garantat constituțional.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate al regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat atâta timp cât înstrăinarea bunurilor se face doar după achitarea contravalorii acestora conform prețului negociat, stabilit în baza unui raport de expertiză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că Legea nr. 346/2004 prevede o serie de măsuri destinate stimulării înființării și dezvoltării de întreprinderi mici și mijlocii, precum aceea prin care le este facilitată achiziționarea unor bunuri aparținând unor agenți economici la care statul este acționar majoritar sau integral. Astfel, legea nu instituie o obligație de înstrăinare în sarcina acestor agenți, cum în mod eronat susține autorul excepției, ci un drept de preferință în favoarea întreprinderilor mici și mijlocii exercitat în condițiile legii. Întrucât statul este principalul finanțator al regiilor autonome și al societăților comerciale care urmează a înstrăina bunurile, el poate impune, prin lege, condițiile de eficiență în folosirea bunurilor aflate în patrimoniul acestora și poate stabili criteriile ce determină calificarea unor bunuri ca disponibile, deci susceptibile de a fi înstrăinate în condiții de transparentă. Așa

fiind, legea stabilește măsuri pentru o mai eficientă valorificare a bunurilor neutilizate, închise operațional de către agenții economici la care statul este acționar majoritar, stimulând pe această cale o categorie de comercianți extrem de importanți într-o economie de piață.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 29 iulie 2004, texte de lege care au următorul conținut: „(1) *Întreprinderile mici și mijlocii au acces la activele disponibile ale regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat, cu respectarea dispozițiilor legale privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, precum și a drepturilor contractuale ale creditorilor ale căror creanțe sunt garantate cu ipotecă, gaj, privilegiu asupra activelor respective sau asupra cărora este instituit sechestrul asigurător, în următoarele condiții: [...]*

b) activele disponibile utilizate de întreprinderile mici și mijlocii în baza contractului de închiriere, a contractului de locație de gestiune sau a contractului de asociere în participațiune, încheiate cu regiile autonome, societățile/companiile naționale, precum și cu societățile comerciale cu capital majoritar de stat vor fi vândute, la solicitarea locatarului sau asociatului, la prețul negociat, stabilit pe baza raportului de evaluare întocmit de un expert acceptat de părți, după deducerea investițiilor efectuate în activ de către locatar/asociat. În cazul contractelor de locație de gestiune și asociere în participațiune, asociatul/locatarul, întreprindere mică sau mijlocie, poate solicita și încheierea unui contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare, în aceleași condiții. În cazul depunerii unei solicitări exprese privind cumpărarea activului sau încheierea unui contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare de către beneficiarii prezentelor dispoziții, care utilizau activul în baza unui contract de închiriere, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului de închiriere, locatorul nu va putea refuza prelungirea contractului de închiriere cu o perioadă considerată de părți suficientă pentru rezolvarea formalităților legate de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, respectiv leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare; [...]

(2) *Regiile autonome, societățile/companiile naționale, precum și societățile comerciale cu capital majoritar de stat sunt obligate ca, în termen de 90 de zile de la data depunerii cererilor de către întreprinderile mici și mijlocii, să încheie contractele de vânzare-cumpărare prevăzute la alin. (1) lit. b) și d), contractele de leasing cu clauză irevocabilă de vânzare prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) sau să asigure accesul prioritar la închirierea,*

concesionarea ori leasingul activelor disponibile, în condițiile alin. (1) lit. a)."

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) care consacră garantarea dreptului de proprietate privată în mod egal, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 444 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 28 septembrie 2005, constatând netemeinicia criticilor formulate. Astfel, Curtea a constatat că textele de lege criticate reprezintă „măsurile strategice de reformă economică menite a accelera procesul de privatizare prin stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, statul având obligația, în virtutea art. 135 din Constituție, să asigure «crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție», «protecția concurenței loiale», precum și «protejarea intereselor naționale în activitatea economică».

Astfel, statul, în calitate de acționar majoritar, urmărește vânzarea activelor disponibile deținute de regii autonome, societăți/companii naționale și societăți comerciale către diferiți agenți economici, întreprinderi mici și mijlocii care au utilizat aceste active în baza unor contracte. Activele se oferă spre vânzare cu respectarea drepturilor creditorilor și doar în măsura

în care acestea nu aparțin proprietății publice și asupra lor nu este instituit sechestru asigurător. Contractul de vânzare-cumpărare parcurge etapele specifice unei asemenea tranzacții, cu singura deosebire, justificată, de altfel, prin specificul de reglementare al Legii nr. 364/2004, că operațiunile trebuie finalizate în termen de 90 de zile de la data depunerii cererilor de către întreprinderile mici și mijlocii.”

Așadar, Curtea Constituțională a constatat că susținerile potrivit cărora dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 contravin prevederilor art. 44 din Constituție nu pot fi reținute. Textele legale atacate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, întrucât „măsurile pe care acestea le dispun privesc proprietatea statului în calitate sa de acționar majoritar la diverse regii autonome, societăți/companii naționale și societăți comerciale. Pe de altă parte, transferul dreptului de proprietate asupra activelor disponibile din patrimoniul regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat în patrimoniul întreprinderilor mici și mijlocii solicitante are loc ca urmare a perfectării unui contract de vânzare-cumpărare, încheiat în condițiile legii, iar nu ca efect al unei exproprieri”.

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt pe deplin valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 6.695/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512
din 8 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Societatea Comercială Letea — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 259/326/2006 al Tribunalului Harghita — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocatul Julia Zorkoczy, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul prezent susține admiterea excepției de neconstituționalitate, depunând la dosar note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 259/326/2006, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Societatea Comercială Letea — S.A. din Bacău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât prin proprietar deposedat se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării, fără a se face distincție între persoana fizică și persoana juridică. Or, o asemenea formulare este de natură a crea un dezechilibru între cele două categorii de persoane, sub aspectul interpretării și aplicării legii, deoarece, în ceea ce privește persoanele juridice, textul de lege poate fi interpretat limitativ, în sensul că dreptul la restituirea proprietății asupra terenurilor agricole și forestiere aparține doar formelor asociative prevăzute la art. 26 din Legea nr. 1/2000. Așa fiind, dispozițiile art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 contravin art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție, precum și art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Harghita — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu fac distincție între cele două categorii de proprietari, persoane fizice și persoane juridice, ambele putând avea calitatea de proprietari deposedați, în condițiile legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că statul român și-a îndeplinit obligația de a asigura celor care și-au „pierdut” proprietatea posibilitatea de a o recupera, prin exercitarea efectivă a dreptului la reconstituire, acordat deopotrivă persoanelor fizice și persoanelor juridice, care aveau calitatea de proprietari la momentul deposedării.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul conținut: „*Prin proprietar deposedat, în sensul prezentei legi, se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată și în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea sunt încălcate și prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 1 teza întâi din Legea nr. 1/2000, „*persoanelor fizice și persoanelor juridice care au formulat cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și pentru terenurile forestiere, în termen legal, li se restituie dreptul de proprietate în condițiile prevăzute de prezenta lege*”. Pentru a determina categoria persoanelor îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, legiuitorul a stabilit în art. 3 alin. (5) din lege că prin proprietar deposedat se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării. Textul de lege criticat nu face distincție sub aspectul calității persoanei titulare, și anume dacă proprietarul deposedat a fost persoană fizică sau juridică, scopul reglementării fiind acela de a stabili teameiul ce îndreptățește persoana să formuleze cerere pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere, și anume acela de a fi fost titulara dreptului de proprietate asupra respectivelor terenuri la data la care a avut loc deposedarea.

Așa fiind, Curtea constată că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât aceasta este infirmată de chiar conținutul textului de lege care nu distinge între cele două categorii de persoane îndreptățite, fizice sau juridice. Contrar celor susținute de autorul excepției, modul de redactare a prevederilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 constituie premisa valorificării drepturilor stabilite de lege în mod egal și fără discriminări pentru toate persoanele care aveau calitatea de proprietari la momentul deposedării.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, invocate în susținerea neconstituționalității art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000, Curtea reține că acestea au în vedere garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular. În condițiile în care reglementarea criticată stabilește persoanele îndreptățite să formuleze cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere de care au fost deposedate de către stat, este evident că aceste persoane nu au calitatea de proprietari în momentul solicitării restituirii. Or, garantarea constituțională a proprietății private este, în mod necesar, subsecventă existenței unui titlu de proprietate, eliberat cu respectarea dispozițiilor legale, și nu operează în situația unui drept a cărui recunoaștere are caracter aleatoriu, constituind, din punctul de vedere al viitorului titular, aflat în postura de solicitant, doar o eventualitate. Așa fiind, Curtea consideră că dispozițiile consacrate de art. 44 din Constituție nu sunt aplicabile în cauza dedusă controlului de constituționalitate. Prin analogie, nu poate fi reținută nici critica referitoare la art. 1

paragraful 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În fine, Curtea constată că dispozițiile art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 nu încalcă prevederile constituționale ale

art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Societatea Comercială Letea — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 259/326/2006 al Tribunalului Harghita — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 542 din 13 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lex Societatis” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 933/108/2007 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei.

În acest sens, arată că pentru părțile Societatea Comercială „Anca&Dani” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială „Archasse” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială „MG Trading” — S.R.L. din Pecica, Societatea Comercială „Paszta&Paszta” — S.R.L. din Pecica, Societatea Comercială „WWW Weber Com” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială „Euro Global” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială „Frames Center” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială „Life Consulting Project” — S.R.L. din Arad, Societatea Comercială

„Media Intercom” — S.R.L. din Arad și Societatea Comercială „Strategix & Deutsch” — S.R.L. din Arad citațiile și telegramele au fost returnate cu mențiunile „mutat de la adresă”, „destinatar necunoscut”, nefiind comunicată Curții o altă adresă la care părțile să fie citate.

De asemenea, referă cu privire la adresele comunicate de către autorul excepției, Societatea Comercială „Lex Societatis” — S.R.L. din Arad și părțile Societatea Comercială „Zahoi Legal Consult” — S.R.L. și Societatea Comercială „ltxdata Services” — S.R.L. din Arad, prin care se solicită acordarea unui nou termen în vederea angajării unui apărător. În temeiul art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă, partea Societatea Comercială „ltxdata Services” — S.R.L. din Arad motivează cererea și prin aceea că urmează să își actualizeze obiectul de activitate potrivit CAEN 2, urmând să depună dovada în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public consideră procedura de citare îndeplinită și solicită respingerea cererilor de amânare, apreciind că părțile au avut suficient timp de la momentul transmiterii dosarului de către instanța de judecată pentru angajarea unui apărător.

Curtea Constituțională constată, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportat la art. 98 din Codul de procedură civilă, procedura de citare îndeplinită și, totodată, respinge cererile de acordare a unui nou termen.

Președintele Curții Constituționale dispune apelul și în Dosarul nr. 348D/2008, având ca obiect soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și

art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L. din Turda, Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca și Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei, arătând că pentru partea Societatea Comercială „Jus Lex” — S.R.L. din Cluj-Napoca citația a fost returnată cu mențiunea „*mutat de la adresă*”, nefiind comunicată Curții o altă adresă la care partea să fie citată.

Totodată, referă și cu privire la adresa comunicată la dosar, înainte de începerea ședinței publice, prin care avocatul Dorin Andronic, apărător al autorilor excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L. din Turda, Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca și Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca, solicită, în temeiul art. 156 din Codul de procedură civilă, art. 24 din Constituție și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, acordarea unui nou termen, pentru motive medicale. Precizează că la cererea formulată a fost atașată o scrisoare medicală din care nu rezultă foarte clar care este diagnosticul, data la care a fost emisă și parafa medicului, acestea fiind ilizibile.

De asemenea, arată că partea Societatea Comercială „Yafatar” — S.R.L. din Cluj-Napoca a comunicat la dosar cerere de renunțare la judecată, anexând la aceasta înscrisuri privind schimbarea denumirii firmei și a obiectului de activitate.

Magistratul-asistent referă și cu privire la adresa comunicată de partea Societatea Comercială „Eurobel Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca, prin care informează Curtea cu privire la obiectul unic de activitate al societății, respectiv „*selecția și plasarea forței de muncă*”, astfel încât aceasta apreciază că nu are interes în soluționarea cauzei ce face obiectul Dosarului nr. 348D/2008 aflat pe rolul Curții Constituționale.

De asemenea, arată că partea Baroul Cluj a solicitat, prin adresă comunicată la dosar, cerere de judecare în lipsă a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public consideră procedura de citare îndeplinită și solicită respingerea cererii de amânare, apreciind că părțile au avut suficient timp de la momentul transmiterii dosarului de către instanța de judecată pentru angajarea unui apărător. Totodată, apreciază că cererea de renunțare la judecată este neîntemeiată.

Curtea Constituțională constată, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale raportat la art. 98 din Codul de procedură civilă, procedura de citare îndeplinită și respinge atât cererea de acordare a unui nou termen, cât și cererea de renunțare la judecată.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor două dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitate de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 348D/2008 la Dosarul nr. 197D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. În acest sens, arată că motivul de neconstituționalitate invocat de către autori nu privește textele de lege criticate, ca atare, ci aplicarea acestora, aspect care excedează competenței Curții Constituționale. Totodată, face referire la Decizia nr. II din 15 ianuarie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în Dosarul nr. 27/2006, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a decis că judecătorul care soluționează fondul cauzei nu devine incompatibil să soluționeze cererea de revizuire sau contestația în anulare. Apreciază că soluția menționată poate fi aplicată, prin analogie, și cu privire la declararea nulității unei societăți comerciale de către tribunal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 933/108/2007, **Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lex Societatis” — S.R.L. din Arad într-o cauză privind acțiunea în constatarea nulității formulate de Baroul Arad în contradictoriu cu autorul excepției și alții.

Prin Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L. din Turda, Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca și Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză privind acțiunea în constatarea nulității formulate de Baroul Cluj în contradictoriu cu autorii excepției și alții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că „instanțele judecătorești apreciază și aplică, în mod arbitrar, atât prevederile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, cât și prevederile Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, conducând, astfel, la disoluția profesiei de consilier juridic”. Arată că „prin aplicarea arbitrară de către instanțele judecătorești a prevederilor criticate este lezat dreptul de proprietate al autorilor asupra titlului profesional, denumirii

societății, reputației profesionale, clientelei, încheierii de autorizare a societății, care constituie «bunuri» conform art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale». Susțin că textele de lege criticate „sunt neconstituționale și sub aspectul neclarității și nedefinirii acțiunii în nulitate”, pentru care nu se prevede un termen de prescripție, dându-se astfel posibilitatea formulării acestei acțiuni oricând, de către orice persoană, punându-se în pericol stabilitatea raporturilor juridice, echitatea și imparțialitatea actului de justiție. Precizează că, „în țările comunitare, termenul de prescripție a acțiunii în constatarea nulității unei societăți comerciale este de un an, soluție care se impune și în legislația română, din rațiuni de identitate”. Consideră că soluționarea acțiunii de constatare a nulității unei societăți comerciale ar trebui să fie de competența curții de apel, iar nu a tribunalului, astfel cum prevăd textele de lege criticate.

Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile criticate nefiind contrare dispozițiilor constituționale și prevederilor din actele internaționale invocate.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea posibilității înlăturării unei neregularități constatate după înmatricularea unei societăți comerciale, pe calea acțiunii în declararea nulității pusă la îndemâna oricărei persoane interesate, nu contravine prevederilor constituționale invocate. Astfel, statul nu poate să susțină și să protejeze o societate comercială al cărei obiect de activitate este ilicit, acesta garantând doar accesul neîngrădit la libera inițiativă, precum și la exercitarea acesteia. Totodată, menționează că Legea fundamentală lasă la latitudinea legiuitorului stabilirea procedurii de judecată și a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere supra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 56 lit. c), art. 57 și 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu următorul conținut:

— Art. 56 lit. c) — „Nulitatea unei societăți înmatriculate în registrul comerțului poate fi declarată de tribunal numai atunci când: [...]”

c) obiectul de activitate al societății este ilicit sau contrar ordinii publice;”;

— Art. 57 — „Nulitatea nu poate fi declarată în cazul în care cauza ei, invocată în cererea de anulare, a fost înlăturată înainte de a se pune concluzii în fond la tribunal.”;

— Art. 58 — „(1) Pe data la care hotărârea judecătorească de declarare a nulității a devenit irevocabilă, societatea încetează fără efect retroactiv și intră în lichidare. Dispozițiile legale privind lichidarea societăților ca urmare a dizolvării se aplică în mod corespunzător.

(2) Prin hotărârea judecătorească de declarare a nulității se vor numi și lichidatorii societății.

(3) Tribunalul va comunica hotărârea judecătorească oficiului registrului comerțului, care, după menționare, o va trimite Monitorului Oficial al României spre publicare în Partea a IV-a, în extras.

(4) Asociații răspund pentru obligațiile sociale până la acoperirea acestora în conformitate cu prevederile art. 3.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 privind „Statul român”, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 relative la accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, art. 45 relative la libertatea economică, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 135 privind „Economia” și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Totodată, autorii invocă încălcarea dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că prevederile criticate reglementează norme de procedură privind constatarea de către tribunal a nulității unei societăți comerciale înmatriculate în registrul comerțului.

Autorii excepției susțin, în esență, că „prin aplicarea arbitrară, de către instanțele judecătorești, a prevederilor criticate este lezat dreptul de proprietate al acestora asupra titlului profesional, denumirii societății, reputației profesionale, clientelei, încheierii de autorizare a societății, care constituie «bunuri» conform art.1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Curtea constată că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textele de lege criticate, ca atare, ci aplicarea acestora, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele de judecată, controlul judecătorec realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”.

Totodată, critica de neconstituționalitate se referă și la o omisiune legislativă, autorii excepției fiind nemulțumiți de faptul

că prevederile criticate sunt neclare, întrucât nu se prevede un termen de prescripție pentru formularea acțiunii în constatarea nulității unei societăți comerciale, în acest sens precizând că „în țările comunitare termenul de prescripție pentru formularea acestei acțiuni este de un an, soluție ce se impune și în legislația română, din rațiuni de identitate”. Susțin, de asemenea, că soluționarea acțiunii de constatare a nulității unei societăți comerciale ar trebui să fie de competența curții de apel, iar nu a tribunalului, astfel cum prevăd textele de lege criticate.

Or, examinarea criticii de neconstituționalitate cu un atare obiect excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse

controlului”. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții Constituționale, potrivit căreia aceasta nu se poate substitui legiuitorului pentru completarea unor noi prevederi celor instituite și nici nu își poate asuma rolul de a crea, abroga sau de a modifica o normă juridică. Prin acceptarea susținerilor autorului, în sensul deficienței de reglementare a normei juridice, instanța de contencios constituțional s-ar transforma într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „(1) *Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate pronunța cu privire la o eventuală redactare defectuoasă a textului legal criticat și nici de a face propuneri de lege ferenda.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 lit. c), art. 57 și art. 58 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lex Societatis” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 933/108/2007 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L. din Turda, Societatea Comercială „Inter lura” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L. din Cluj-Napoca, Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca și Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 281783

